

„Danferen“

et ugentligt Aftens- og Optynningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udkommer hver Onsdag. Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Den lille Gave til „Danferen“'s forstubsbetalende Abonnenter er nu sendt til alle, som have betalt Bladet indtil 1. April 1900.

Enhver, der for Nytaar betaler for Aaret 1900, vil saa Bogen frit tilsendt. Stalbe det ske, at nogen ikke faar den, bedes man venligt at underrette os derom. Danish Luth. Publ. House.

Bynt op med Gran i din Stue! Lad Gladens Lys tændes i dit Hjerter! Raf din Haand ud til Velgering! Thi Granen er Vaartegnet i Vintrens Hjerter; pynt op med Gran omkring alle dine Billeder paa founde Læder, fra Barndommens Jubeltider; moosfe de gled hen langt borte herfra i det gamle Danmark, hvor Julehøjtidens Stemning er dyb og rig som Barndommens Sange, tykkes det for den, der staar i Manddommens vortfomme Geraag.

Dg Granen er Svighedsgrønt — ikke det gamle, fortørrede, man gemmer som solmede Rinder — men det, som stadig har Saft og Kraft til et nyt, spirende, spændigt Liv.

Dg Granen er Billedet paa Julebudet: „Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus“; Frelserens Høiel er Guds Raades Vaartegn i Mennefters vintrens Hjerter; da var alt øde, henviønet, dødt, men med Guds endbaarne Søn er der bleven Vaar efter Vintren. „Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den endbaarne, at hoer den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have det evige Liv“.

Ingen Jul er der uden Jesus; men med ham kan Gladens Lys tændes, som Julehøjen tændtes for de søgende Wismand fra Osten. Dg den Stjerne faar stille over Bethlehemsstjyben. Altsaa en vortig Glæde, vortig Lys med Jesus, Guds Søn.

Bynt da op i dit Hjem og i dit Hjerter, men glem ikke dem udenfor. Raf din Haand ud til Velgering! Rumbt om dig lider de; der sidder de i Dødens Mørke og Snygge, endog Julelyset i Guds Kærlighed skinner. Drag dem med ind i Lysets og Gladens Kred, som Englen drog Hyrderne derind. Da skal de ile til Bethlehem, og finde Barnet, finde sig selv ogsaa som Børn igen.

Alle vi i den gransnygte Stue, lad os under Fjelglæde og Varnelykke, sætte os stille hen for Guds Ansigt, at andres over hans Julebudstabs Raade.

Det er Julehilsenen til alle vore Læsere. „Danferen“'s Red.

Hvor Bejene stilles. En Studie.

Der lyser en Glød op over et mørkt Ansigt og et stort Krædebryst. Dg Cigarettrøgen pilede ud, høvlig for Gladens Star. Ellers saa man intet for Mørket. Saa genog det samme sig fra en anden Kant i Stuen, og atter faldt Bølgemarket sammen om de rygende.

„Nu skal det være — Ansøgningen er givet ind.“

„Du skal altsaa i Trædemøllen!“

„Aa! lad os nu være fri for dine Prajer.“

„Ja! vel, det er ogsaa noget Brøvl.“

Dg Gløden lyfte atter op otte ved Sofaen, hvor han saa henlængt.

„Sig mig Laurits, hvorfor er du ikke rejst hjem til Julen? Hvad siger dine gamle til det?“

„Siger — de ved jo lige saa godt som jeg selv, at jeg holder ikke Jul mere — og det ved du for Resten allerede.“

„Hvad skal jeg hjemme — synges Salmer og danser om Juletræet. Hvem i Alverden skalde jeg spille den Rømedie for?“

Det klang i Sofajedrene, da han sprang op, og det lille Bord væltede.

Men sig du mig: er dette her Indledning til en Omvendelsespraediken?

Dg Laurits Nielsen troedte den, hvor den anden Cigaretglød viste ham, at Bennen sad.

„For saa vil jeg heller have Lys paa Møllen.“ — Han samlede efter Lampen.

„Nej! lad være med at tænde Lys, vi sidder jo saa godt sammen.“

„Ser du — de gamle ved lige saa godt som jeg, at jeg respekterer deres allerhelligste Mening. Men just derfor, skal jeg lige Deres tilkommende Belærvedighed, respekterer jeg ogsaa dem saa meget, at jeg ikke vil give dem Anledning til at hidse denne bellige Præst af en Præst ostere paa mig. Vi er færdig med hinanden i det Stykke. I Sommerferien — det er en anden Sag, for saa er man da ikke bunden til at sidde hjemme i Kællelovsfrogen. Saa stifter man jo blot af, naar det bliver for hødt inden Døre. — Men det var Ansøgningen. Du gaar med andre Ord at træde i de 1000 lønede Religionstjenere's Rækker. Vel! til Lykke med det.“

„Religionstjenere — nej! jeg onsker om at blive Præst i den danske“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Man kan betvinge sit daarlige Hu mor.“

„Ja! vel, Hr. Moralspraedikant — og gør man det, saa har man gjort mere end indtage en Stab. — Ser du, jeg kan ogsaa. — Dg saa stod der noget om, at det var sørgeligt, at du vilde søge Embede, — inden du var bleven hellig eller omvendt, eller hvad det nu var.“

„Stal vi to holde Jul sammen?“

„Vi? — Jul? hvorfor skalde vi dog det? Du føler nok Ensomheden — naa! det gør jeg vel ogsaa. — Du — det er for Resten mærkeligt, at vi to, som nu har holdt Jul sammen saa langt, vi kan huske tilbage — at vi nu skal sidde her og begge to tænke paa dem derovre. — Men du tror jo paa dette her fra Barndommen; du kunde jo have rejst derover.“

„Aa! hvad! I kunde vel nok have været i samme Stue uden at flyve i Totterne paa hinanden.“

„Aa! hvad! I kunde vel nok have været i samme Stue uden at flyve i Totterne paa hinanden.“

„Lad os nu være fri — nu begynder du jo igen. — Men du forstaar det na-

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“

„Det vil jeg ogsaa, men Høret, — ja! hvad kan man gøre for det.“

„Hvor der noget nyt at melde? — „Hjemme fra? — ikke det bitterste Men — du har jo da ikke flere Korbin delser paa den Kant? Er det lille Hjerte kommen sig helt endnu? Aa! Du kan naturligvis ikke glemme hende, vel?“

„Nej! det er ikke det: jeg tror, at jeg har syndet imod hende.“

„Ja! var det ikke det, jeg tænkte; du vilde straffe for mig — kom an! Jeg tænker dig forlovelse paa Julehaand. — Saa var nu ikke saa brøst, sæt dig kun ned igen — saa skal jeg holde op.“

„Jeg ved heller ikke, hvad det er, der er i Vej'n med mig i Dag; det er vist denne ensomme Jul, der irriterer mig. — Naa! er vi saa gode Venner igen? — Nej! der stod ikke andet om hende, end at hun ventte — eller saadant noget lignende — paa dig; hun er naturligvis lige saa sja som Du selv, min Kylling.“

„Jeg hynes, du sagde, at du vilde holde op?“